

ville stemme paa, det kan man være ganske rolig for . . . (*Sabroe*: Hvorfor?) . . . Fordi det er noget selvfølgeligt. Jeg tvivler om, at det ærede Medlem vilde lade sig sælge som en anden Ko, og det er jo at sælge Stemmer, naar man saadan garanterer for, at de skulle stemme for den eller den. Nej, det gaar ikke. Og vi ere jo fuldstændig ude af Stand til at føre nogen effektiv Kontrol med, om de stemme paa den eller den, siden vi have faaet den hemmelige Afstemning . . . (*Zahle*: Saa ere Pengene spildte paa Langeland).

Første Viceformand (*Anders Nielsen*): Det ærede Medlem maa afholde sig fra Afbrydelser.

J. Nielsen: Ja, men hvis det skulde slaa fejl, hvis blot en eneste Venstremand undlader at stemme paa den socialdemokratiske Kandidat, saa har jo Redaktør Sundbo i Esbjerg undsagt dem paa Liv og Død, saa skulle de ske Alverdens Ulykker.

Skønt der kunde være mange af de i Salen faldne Udtalelser, som jeg kunde have Lyst til at gøre nogle Bemærkninger til, skal jeg modstaa Fristelsen og slutte af nu lige med det samme.

Zahle: Jeg skal først tillade mig at gøre en ganske kort Bemærkning angaaende et Spørgsmaal af lokal Interesse for min Valgkreds. Der blev i Sommeren 1904 af den højtærede Justitsminister nedsat en Kommission, bestaaende af Fuldmægtig i Justitsministeriet Schrøder til at undersøge nogle Forhold i Ringsted Jurisdiktion. Der var blevet rejst en, som det viste sig, berettiget Klage over, at Arrestanterne bleve pryglede, naar de vare blevne førte ind i Arresten. Denne Kommission blev, som jeg sagde, nedsat i 1904 — det var i Juni Maaned —, og da dens Undersøgelse var skreden saa vidt frem, at man kunde have en Forestilling om, hvordan Sagen egentlig hang sammen, saa blev den 19. Oktober 1904 Arrestforvarer Jegind afskediget ad administrativ Vej uden Pension. Jeg har intet at indvende imod, at Manden blev afskediget, jeg kender ikke noget til selve Sagen, derom kan jeg ikke gøre nogen Bemærkning. I December 1904 blev der saa dekretet Aktion mod Fuldmægtig Schultz, Arrestforvarer Jegind, forhenværende Politibetjent Møller, nuværende Politibetjent Mylting, og Sagen blev optagen til Doms den 9. Juni 1905. Nu tillader jeg mig at henlede den højtærede Justitsministers Opmærksomhed

paa, at Arrestforvarer Jegind blev afskediget allerede den 19. Oktober 1904, alt-saa for et Aar siden, og hans Dom er endnu ikke falden. Manden er derved yderst uheldigt stillet, Saa længe hans Dom ikke er falden, kan han ikke appellere den, ikke faa nogen endelig Afgørelse for Højesteret af sit Forhold. Selv om Manden har forsyndet sig grovelig — det er muligt, han har gjort det —, har han dog berettiget Krav paa at faa en retskraftig Afgørelse af sit Forhold. Nu er jo Fuldmægtig Schrøder, som har ledet denne Kommission, optaget paa mange Maader. Den højtærede Justitsminister bruger denne Mand meget — nu er det ogsaa paalagt ham at undersøge Forholdene paa Flakkebjerg —, saa det er maaske vanskeligt for ham at overkomme alt det Arbejde, der bliver lagt paa hans Skuldre, alene. Men jeg vil anmode den højtærede Justitsminister om at have sin Opmærksomhed henvendt paa at træffe Foranstaltninger til, at der snarest muligt kan falde en Dom i denne Sag.

Jeg skal derefter tillade mig at gøre nogle politiske Bemærkninger. Det var jo i høj Grad glædeligt, at den højtærede Udenrigsminister kunde her i Tinget afgive en Erklæring om, at der var Udsigt til, at Optantspørgsmaalet i Sønderjylland kunde blive løst. Det vilde jo vistnok have været heldigere, om denne Erklæring var bleven afgiven uden det lidt teatraliske Arrangement med Oplæsning af en Forespørgsel fra Ordføreren for Flertallet som Foranledning for Afgivelsen af Erklæringen. For det første fik det efter hele dette Mellemspils Natur noget Karakteren af, at man vilde tage dette til Indtægt for Partipolitikken, og det gav desuden Anledning til en Forhandling, som endte med og maatte ende med, at den højtærede Minister erklærede, at han ikke kunde svare. Det bebrejder jeg ikke den højtærede Udenrigsminister, men efter min Mening var han ikke saa let kommen i en saadan Situation, hvis han uden noget ydre Apparat blot havde afgivet sin Erklæring i al Beskedenhed og Ligefremhed.

Det er jo den sidst afgaaede Udenrigsminister, der har indledet denne Forhandling om Optantspørgsmaalet, og det har truffet sig saa heldigt og lykkeligt, at dette Spørgsmaal har vakt Kejsers Wilhelms Interesse. Det er jo alle bekendt, at denne lige saa højt begavede som mægtige Fyrste interesserer sig for at faa Optantspørgsmaalet løst, og det er givet, at han har Magt til at løse det. Men det er desto-